

Είδος: Εφημερίδα / Κύρια
 Ημερομηνία: Κυριακή, 21-03-2010
 Σελίδα: 24
 Μέγεθος: 266 cm²
 Μέση κυκλοφορία: 10140
 Επικοινωνία εντύπου: (210) 9405.888

Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Ο... Γολγοθάς των ανθρώπων της διπλανής πόρτας

**«ΤΑ ΖΥΓΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ»
 ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 «ΠΑΤΑΚΗΣ», σελ. 159**

Τριάντα ένα χρόνια μετά τη βράβευση του πρώτου διηγήματός του «Ντιάλιθ' ιμ, Χριστάκη» και ύστερα από το εξαιρετικό πέρασμά του από τη μαγεία των μυθιστορημάτων και των αφηγημάτων, ο Σωτήρης Δημητρίου επανέρχεται με τη νέα του δουλειά στο χώρο του διηγήματος. «Τα ζύγια του προσώπου» είναι ο τίτλος των είκοσι πέντε σύντομων διηγημάτων του που κυκλοφορούν από τις εκδόσεις «Πατάκη». Κοινό σημείο τους οι ήρωές του. Ανθρωποι παραμερισμένοι, περιθωριακοί, άνδρες και γυναίκες διαφόρων ηλικιών τραυματισμένοι ψυχικά, οι οποίοι έχουν φτάσει στο όριό τους. Στόχος του συγγραφέα είναι να παρακολουθήσει -πραγματικά με εντυπωσιακή ζωντάνια και παραστατικότητα- τον εσωτερικό κόσμο αυτών των προσώπων

μπορεί ο καθένας, την ελπίδα. Χαρακτηριστικά τους, η μοναξιά, η δυσμορφία, η απόρριψη, η ιδιαιτερότητα, η προβληματική σεξουαλικότητα, τα προβληματικά οικογενειακά πρότυπα, το αρρωστημένο μυαλό. Ο Ηπειρώτης λογοτέχνης τους αντιμετωπίζει με συγκατάβαση, αναγνωρίζει το

και την αμφίδρομη σχέση τους με την κοινωνία.

Χάνοντας ολοένα και περισσότερο την ταυτότητά τους, οι πρωταγωνιστές του βιβλίου έρχονται σε ρήξη με το σύστημα, τον υπόλοιπο κόσμο, ο καθένας με τον τρόπο του. Πρωταγωνιστές που κινούνται άλλοι στο ασφυκτικό αστικό περιβάλλον κι άλλοι στην ύπαιθρο και οι οποίοι επιζητούν, όπως

«Γολγοθά» του καθενός και σε κάποια σημεία μάλιστα τους βοηθά να αναζητήσουν την... ανάσταση. Είναι μια σειρά από απλές ιστορίες των ανθρώπων της διπλανής πόρτας, τις οποίες ο Σωτήρης Δημητρίου μεταφέρει με το δικό του, μοναδικό -γεμάτο ευαισθησία- τρόπο. Το εξώφυλλο του βιβλίου επιμελήθηκε η Μαριλίτσα Βλαχάκη.

Γράφει ο συγγραφέας: «Διάφορα κορίτσια περπατούσαν αγέρωχα, προσβλητικά. Ήταν αξιοθαύμαστο το πώς τόνιζαν με το ντύσιμό τους τα φυσικά χαρίσματά τους. Και οι πιο ελκυστικές όμως ήξεραν ότι ο πόθος του άντρα κρατάει λίγο. Ας στόλιζαν, ας μεριμνούσαν εξ αυτού του λόγου για το σώμα τους, στην αγάπη τις οδηγούσαν τα βήματά τους. Και προσπαθούσαν κυρίως με τα χαρίσματα των προσώπων τους να κάνουν τον πόθο πιο υποκειμενικό, πιο προσωπικό και μόνιμο. Ενιωθαν κι αυτές όπως η Αζερίν ότι μόνον η αγάπη θα αδιαφορούσε για την ηδονή, ίσως μόνον η αγάπη θα δημιουργούσε περίπου μόνιμες προϋποθέσεις ηδονής. Μόνον η αγάπη θα περιέβαλε την ηδονή με φως».